

Sáu mươi năm cuộc đời

Tết Tân Mẹo 2011. Tôi nhớ đến ông ngoại tôi cũng tuổi con "mèo mới" này như tôi, nếu như còn sống, ông sẽ một trăm hai mươi tuổi. Còn lại đây, đứng bên thềm lục tuần, tôi ngao ngán buông nhẹ tiếng thở dài.

Thời gian làm lười trôi như đi chạy giặc, chẳng chờ ai, đợi ai, không ngó ngang đến thế sự, chỉ lạnh lùng ngoảnh mặt bước đi. Mới hôm nao, tôi có viết một bài tựa đề "Trên đường đi xuống" để kể toán lại hành trình và kết quả của một nửa thế kỷ trên quả đất nhỏ bé này, thế mà thấm thoát cũng đã mười năm rồi. Nhanh thật.

Cả nửa cuộc đời phiêu bạt, tôi đã lần mò, miệt mài đi tìm ý nghĩa của cuộc sống. Rốt cuộc, chuyến "du học" của tôi cũng chỉ loanh quanh đi tìm học làm người. Rồi tôi cũng đã trở về nguồn, đúng như tâm nguyện trong pháp danh tôi : Tâm Diệu Nguồn. Người lữ khách đã dừng bước, ngựa hoang đã về đến bến sông, thuyền đã cập bến, nhưng cuộc hành trình vẫn chảy dài trước mắt, như một cuộc thách thức không ngừng. Sống ở đời thật sự không phải là dễ, và tôi vẫn đi tìm những câu trả lời cho những bài toán học của cuộc đời. Trong trăm ngàn câu hỏi đã tự đề ra, tôi chỉ tìm được câu giải đáp cho một số, tôi đã chấp nhận một số câu hỏi không thể có câu trả lời, phần còn lại... Tôi vẫn như người đi trong bóng tối, u mê trong những ảo ảnh của cuộc đời. Tôi đã đi, tôi vẫn đi mãi, biết bao giờ trở lại ?

Ngày hôm nay, đời đã xế chiều, nắng vàng đã nhẹ sắc, hương thơm đã nhạt phai, tiếng cười đã không còn thủy tinh, chân đã mỏi, thân đã nặng, tôi chợt ngồi phịch xuống đất, khóc lên ba tiếng rồi cười ha hả ba tiếng.

Hoá ra, trước kia, với niềm hăng say của tuổi trẻ, tôi chỉ biết vội vã đi tìm thí nghiệm, không đả đo, chỉ toàn những câu trả lời mà không một câu hỏi. Sau đó, khi đã được đời dạy cho một vài bài học, tôi chợt đặt câu hỏi khi cảm thấy những câu trả lời trước kia không phải là giải đáp. Rồi cuối cùng, tôi mới chợt hiểu mình "tú-phô", cả đời mình không đúng thì cũng sai, từ câu trả lời đến câu hỏi.

Tôi đã đốt cháy hiện tại để đi tìm tương lai và đến khi tương lai đã đằng sau lưng thì hiện tại còn ở nơi đâu ? Tôi đã suýt chết khát bên cạnh giòng sông, vì trong lúc đi tìm, tôi đã quên mất sống. Ý nghĩa của cuộc sống là gì nếu không phải là sống ?

Trời đã cuối thu, tôi còn câu hỏi nào để đặt ? Còn câu trả lời nào để tìm ? Còn tuổi nào cho tôi ? Còn cuộc sống nào để sống ?

Đề đi nốt con đường còn lại, tôi chỉ còn một chữ để học, một chữ để tập : "Buông".

Buông hết, thả hết, thế nào cũng được, đừng thắc mắc. Mặc.

Buông hết phiền não để sống với chính mình, để hạnh phúc với gia đình, để vui chơi với bè bạn. Sống với lương tâm, gìn giữ sức khỏe, chăm lo cho gia đình, quan tâm đến người chung quanh. Ngước mặt nhìn đời, nhẹ nhàng, thanh thoi. Sống.

Tết lại về rồi. Năm nay, nhất định tôi phải... Sống.